

телство, което е у Вл. Василевъ, датата на раждането е 1. I. 1877 г. Поради това думитѣ на поета: „Майка ми разправяше, че пукналъ топътъ на Шипка, когато съмъ се родилъ“, могатъ да се обяснятъ само като нѣкаква грѣшка въ спомнянето на майката — боеветѣ при Шипка, както е известно, сж се водили презъ лѣтото на 1877 г. (м. августъ), а на 1. I. с. г. Руско-турската война не е била още обявена.

„Дошелъ съмъ на свѣтъ, разказва Яворовъ, много слабъ: турили ме въ една антерия — намърдалъ съмъ се цѣлъ въ ржава й. . . Подиръ време, когато сж се открили чертитѣ ми, дохажда баба Митра (майка на баща ми): „Ганке, Ганке, прилича на баба“ (на баща й). . . До пета година боледувалъ съмъ, страдалъ съмъ отъ очи; цѣрили ме и най-после ме занесли на една жена да ме дере съ коса; изтекло много кръвъ, очитѣ ми се подули, и едва не съмъ ослѣпѣлъ; струпи нѣкакви излѣзли, майка ми, много грижлива, ме намазала съ неугасенъ сьолменъ, излѣзли ми мѣхури. Това постоянно боледуване се отразило върху характера ми: неподвиженъ съмъ билъ, непохватенъ; заградятъ ме съ възглавници — цѣлъ день стоя; като ме погледнатъ — захлюпя се. Като съмъ порастналъ — пакъ въ кжщи; да излѣза на улицата, да играя съ връстници — не; изблѣсквали ме, заключвали вратата, за да играя; азъ не ща — драскамъ на вратата дѣ ме прибератъ; отварятъ вратата — заспалъ съмъ на камънитѣ. Проговорилъ съмъ фраза на трета-четвърта година; страхували се да не би да съмъ нѣмъ; баща ми е правилъ отчаяни опити да ме разприказва“.

Интересни сж сведенията, които дава за неговото детинство сестра му Минка Крачо-